

Vida darrere els auriculars

El passat 20 d'abril el discjòquei Avicii apareixia mort a capital d'Oman | Un dels impulsors d'Urban Culture Studios intenta explicar la responsabilitat que té la indústria musical en casos com el del suïcidi del DJ suec

Tim Bergling, més conegut com Avicii | The Perfect World Foundation

Recordo la tarda del divendres passat com si fos la mateixa que vaig viure ahir. Sortia de la reunió setmanal a la discogràfica amb la qual estic treballant a Barcelona quan vaig agafar el mòbil per connectar-me a les xarxes socials on comparteixo part de la meua vida professional: reunions amb artistes, platós de televisió, estudis de gravació, concerts promocionals amb emissores de ràdio... tot un món! Sovint, amb els companys del sector comentem que som invisibles de cara al públic però necessaris per als mateixos mitjans de comunicació i per al món desordenat d'alguns artistes. En tot cas, estimat 'desordre'.

De sobte la primera foto i just després la segona... En pocs minuts, bona part dels perfils vinculats al món de la indústria musical, diaris i periodistes del sector que segueixo d'arreu del món tenien la foto de **Tim Bergling** amb les primeres mostres de condol per a familiars, amics i coneguts. El flaix a la meua ment es va disparar en automàtic, com quan vaig llegir l'anunci de la seva retirada i que començava un tractament per les seves addiccions i episodis d'estrès. Necessitava allunyar-se de les pistes de ball i del món frenètic que porten discjòqueis internacionals amb bolos de manera continuada arreu del món. Estrès, cansament, soledat, buit interior... sembla contradictori amb una persona rodejada de milers de seguidors a cada concert, oi? Potser d'entrada el nom de **Tim Bergling** no et sona però si et dic **Avicii**, discjòquei, i música electrònica segurament es desperta un "ara sí".

Amb la prudència, el respecte però també la tristesa que em genera la pèrdua d'algú tan jove

carregat de talent no em queda cap més opció que fer-me preguntes i intentar buscar alguna resposta al llarg compàs d'espera que omplirà la seva mort. Com en molts altres casos, ningú ens tornarà la veu de l'**Amy Winehouse**, ni la del líder dels **Nirvana** amb la seva guitarra enganxada als braços, ni la de tanta gent carregada de talent, diners i prestigi i que un dia decideixen posar fi a la seva vida, una tristesa tot plegat.

Aquells que d'una manera o altra hem estat vinculats al món del discjòquei i de l'escena electrònica, hem d'insistir, insistir i tornar a insistir amb un missatge de responsabilitat i més, en el món de la nit on tot és tan a prop i tan buit de veritat. Als joves que ara s'endinsen en aquest món i que somien omplir grans discoteques o festivals amb la seva música cal fer-los somiar en el valor de la responsabilitat, el coratge i la valentia de dir "no". L'èxit de debò és tot el que ens passa a fora dels escenaris, allunyats dels focus i sense els auriculars penjats al coll. L'èxit és estar rodejat de persones que ens enganxen, sí... però els peus a terra.

Aquest maleït èxit que persegueix tanta gent és, segurament, tot el que no es veu per la televisió o surt a la premsa. Amb els anys he après que l'èxit és el que passa lluny d'aquests moments en què marquem el ritme de la gent amb sons contundents i melodies enganxoses a primera tocada. A tots els que formem part de la indústria musical i ens atrevim a escriure cançons i compartir-les amb la il·lusió de connectar amb un públic que vol consumir música i viure bons moments ens brillen els ulls quan ens imaginem fent una gira pels millors clubs de l'escena electrònica. Cert! Però encara ens ha de moure molt més ser conscients que aquesta bombolla i *subidón* d'adrenalina és efímera, com ho és la nit i bona part del que passa al seu voltant.

És la nostra obligació saber gestionar aquests moments i transmetre-ho a les generacions futures que ara omplen escoles de música avançada i somien en el món del discjòquei. Aviat, com passa en tots els sectors la vida -ple de vida pròpia-, el buit que deixa **Avicii** a l'escena electrònica serà omplert per un altre discjòquei o productor de prestigi. En tot cas, el silenci que ha deixat a la vida de la seva família i amics malauradament serà etern i no hi haurà llum que els faci brillar ni cançons que els allunyin de la tristesa perenne que és la pèrdua d'un fill o un amic (sí, dels de veritat). Pensa-hi.